

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Stalna služba u Opatiji
Maršala Tita 4
51410 Opatija

Poslovni broj P-1204/2024-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, Stalna služba u Opatiji, po sucu toga suda Adriani Puž, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Ingrid Debeuc, OIB: 00913040089, iz Matulja, Jušići, Žnjidari 81, koju zastupa punomoćnica Iva Vrkić, odvjetnica u Zajedničkom odvjetničkom uredu Anita Vrkić i Iva Vrkić, u Rijeci, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kojeg zastupa punomoćnik Josip Mađarić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mađarić i Lui, u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne i javne rasprave održane i zaključene 4. svibnja 2026., u nazočnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika, temeljem odredbe čl. 335 st. 4 Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – dalje ZPP-a) 27. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 628-50-4429509 sklopljenog 27. rujna 2007.g. između RAIFFEISENBANK AUSTRIA D.D. Zagreb te DEBEUC INGRID kao Korisnika kredita i davatelja osiguranja sadržana u članku 3. Ugovora pod naslovom NAKNADA kojom je navedeno da naknada iznosi 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna, te se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita, kao i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela.

II Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati:

Iznos od 512,92 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na navedeni iznos počev od 13. listopada 2007.g. pa do isplate;

Iznos od 46,45 € zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na navedeni iznos počev od 13. listopada 2007.g. pa do isplate;

po stopi od 15 % godišnje do 31.12.2007.g., po stopi od 14% godišnje od 01.01.2008.g. do 30.06.2011.g., po stopi od 12% godišnje od 01.07.2011.g. do 31.07.2015.g.; od 1.08.2015.g. do 31.12.2022.g. sa zateznim kamatama po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za

3% poena; od 01. siječnja 2023.g. do 31. prosinca 2023.g. za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024.g. do isplate, po stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.079,64 Eur zajedno sa zateznim kamatama od donošenja prvostupanjske presude, tj. od 27. svibnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana, a odbija se tužiteljica sa preostalim dijelom zatraženog parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 30. srpnja 2024. navodi da je 27. rujna 2007. sklopila s tuženikom Ugovor o kreditu br. 628-50-4429509. Visina odobrenog kredita iznosila je 26.770,35 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, a kojeg je tuženik isplatio tužitelju u visini od 117.109,06 kn (15.543,04 EUR) dana 12. listopada 2007.godine. Radi se o potrošačkom kreditu, za kupnju vozila s rokom otplate na 7 godina (84 mjeseca). Tuženik je u naprijed navedenom Ugovoru u članku 3. pod Naslovom: „Naknada“ ugovorio kako se iznos od 3,30% od iznosa kredita naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita, kao i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela. Riječ je o takozvanoj „ulaznoj naknadi“ u odnosu na koju ugovornu odredbu je Vrhovni sud Republike Hrvatske Presudom pod posl.br. Rev-673/2023 od 13. veljače 2024.g. potvrdio ništetnost. Naime, u naprijed navedenoj Presudi, Vijeće revizijskog suda utvrdilo je kako u dijelu Ugovora o kreditu koji se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu i odobravanje kredita, nije pojedinačno pregovaralo i da nije jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretna usluga, troškovi i dr.). Dalje, sud navodi da ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP. Utvrđuje također, budući se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i

neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita). Slijedom naprijed navedenog, Vrhovni sud Republike Hrvatske, imajući u vidu sve navedene, pravno relevantne, okolnosti iz odredbi čl. 81., 83. i 85. ZZP, slijedom kojih je pravilnom primjenom materijalnog prava zaključio da je sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu, a koja se odnosi na ulaznu naknadu, u smislu odredbe čl. 87. ZZP nepoštena i time, ništetna. Tako ugovorena naknada ugovorena je suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. I to članka 81. ZZP koji određuje: 1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. 2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Da je predmetni Ugovor bio unaprijed formuliran od strane tužene banke, ne bi trebalo biti sporno među strankama. U konkretnom slučaju, članak 3. Ugovora o kreditu sadrži sadržaj koji je tuženik unaprijed formulirao, na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, pa tako niti na spornu odredbu kojom se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao tuženiku platiti naknadu za ulaznu naknadu i za trošak upisnika. Dakle, evidentno je kako je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja, tužitelju kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani, nametnu obvezu koju on u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije mogao sagledati kao cjelinu. Odnosno, tuženik je sebi ostavio isključivu slobodu određivanja visine predmetne naknade kao i prebacio sve troškove zaključenja predmetnog Ugovora na drugu stranu, slabiju, potrošača. I više je nego jasno, kako naprijed navedeno ugovaranje ne predstavlja ravnopravan odnos, niti ostavlja mjesta za mogućnošću pregovaranja. Radi se dakle, o ugovornoj odredbi koja je unaprijed formulirana od strane jače ugovorne strane, trgovca, ovdje tuženika na koju ugovornu odredbu tužitelj nije mogao utjecati niti je oko iste bilo pregovaranja. Radilo se o sadržaju ugovora po principu uzmi ili ostavi. Ista odredba je netransparentna, nije navedeno na što se odnosi takva naknada te je time prouzročena neravnoteža između ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Već sama činjenica da u opisanoj situaciji, naknadu za ulaznu naknadu, određuje banka jednostrano, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tim više, činjenica da je navedena odredba u ugovor ušla na inicijativu banke kao sadržaj standardnog ugovora banke na koju potrošači nisu mogli odnosno ne mogu utjecati, pri čemu nije sporno da niti u ugovoru niti u općim uvjetima banke nisu utvrdile egzaktno parametre za utvrđivanje naknade ni metodu izračuna takve naknade, uzrokuje da ta odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu na štetu potrošača. Spomenuta naknada je nepoštena i iz razloga što banka ne može naplaćivati istu radi kojekakvih administrativnih troškova budući, upravo kroz naplaćivanje redovite kamatne stope na glavicu, banka mora ukalkulirati profit i eventualne troškove za plasman kredita. Upravo je Presudom Europskog suda u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020.g. utvrđeno je da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana u

suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Presudom Europskog suda u spojenim predmetima C84/19, C,222/19 i C252/19 od 03. rujna 2020.g, utvrđeno je, između ostalog, da članak 4 stavak 2 Direktive 93/13 treba tumačiti na način da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćene iznimkama predviđenim tom odredbom ako se tim odredbama ne predviđa ni priroda tih troškova ni usluge koje se njima plaćaju te ako su sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kad je riječ o njegovim obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi. Upravo se iz predmetne odredbe vidi da je ista, kako je navedeno, unaprijed sastavljena i umetnuta u ugovor, ne sadrži objašnjenje na što se odnosi naplaćena naknada. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, odlučeno je: Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Nadalje, u odnosu na zahtjev jasnoće i lake razumljivosti ugovornih odredbi, Europski sud pravde je u svojoj presudi od 30. travnja 2014., broj C-26/13, a u vezi primjene Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima utvrdio: „Obveza transparentnosti ugovornih odredbi koju postavlja Direktiva 93/13 ne može se ograničiti isključivo na značajku razumljivosti na formalnoj i gramatičkoj razini. Naprotiv, s obzirom na to da se sustav zaštite uspostavljen Direktivom 93/13 temelji na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poslovni subjekt, osobito u pogledu razine obaviještenosti, navedenu obvezu transparentnosti treba shvatiti u širem smislu.“. „Domaći sudac je dužan utvrditi je li, s obzirom na sve relevantne elemente činjeničnog stanja, uključujući oglašavanje i obavijesti koje je davatelj kredita učinio dostupnima u sklopu pregovora o sklapanju ugovora o kreditu, prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, mogao ne samo saznati za razliku između prodajnog i kupovnog tečaja strane valute, koja se inače prati na tržištu vrijednosnih papira, nego i je li mogao procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz primjene prodajnog tečaja na obračun rata otplate koje je u krajnjoj liniji dužan platiti, a time i ukupan trošak kredita.““ Dakle, iz citirane presude Europskog suda pravde, a koja presuda djeluje ex tunc, proizlazi: a) da se zahtjev „razumljivosti“ konkretne odredbe ugovora ne smije tumačiti samo gramatički i formalno, već šire uzimajući u obzir da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na banku, osobito u pogledu razine obaviještenosti; b) da se pri ocjeni „razumljivosti“ pojedinih ugovornih odredbi moraju uzeti u obzir oglašavanje i obavijesti koje je davatelj kredita učinio dostupnima u sklopu pregovora o sklapanju ugovora o kreditu; c) da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija mora moći predvidjeti ukupan trošak kredita! Za naglasiti je kako je praksa Suda EU ustaljenog stajališta da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na poduzetnike, u polaznom slučaju banku, kako u pogledu pregovaračke snage, tako i u pogledu razine obaviještenosti, odnosno položaju koji vodi do pristanka na uvjete koje je poslovni subjekt prethodno sastavio, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj. Zbog slabijeg položaja potrošača, Direktiva 93/13 EEZ

obvezuje države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, može biti podvrgnuta ispitivanju kako bi se ocijenilo je li eventualno nepoštena. Nadalje, ulazna naknada ugovorena je suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Navedena odredba je ništetna i na temelju čl. 270 ZOO budući da je ugovorena naknada neodrediva i neodređena obzirom da tužitelj nije upoznat s parametrima temeljem kojih će se takva naknada zaračunati tužitelju niti se na tužitelja smiju prebaciti svi troškovi kredita, izuzev, naravno, otplate glavnice i pripadajućih ugovorenih kamata. Također, za naglasiti je da je donošenjem Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 101/17, koji Zakon je stupio na snagu nakon sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, a kojim se u pravni poredak Republike Hrvatske prenijela Direktiva 2014/17/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. o ugovorima o potrošačkim kreditima koje se odnose na stambene nekretnine, potvrđeno shvaćanje da se potrošaču ne smije naplatiti naknada za prijevremeno (djelomično ili u cijelosti) ispunjenje svoje obveze iz ugovora o stambenom potrošačkom kreditu, kojim Zakonom bi banke (u tom slučaju tuženik) imale pravo na naknadu samo onih troškova koji su izravno povezani s prijevremenom otplatom kredita, kao što su administrativni troškovi vezani uz potrebne radnje u svezi s prijevremenim zatvaranjem kredita i sl., ali ne i na posebnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Dakle, činjenica da je Tuženik jednostrano i svojevolumno zaračunao ulaznu naknadu, a bez da je pritom Tužitelja prilikom sklapanja ugovora informirao o tome koji su to troškovi koji ulaze u predmetnu naknadu odnosno što je propustio u samoj odredbi izričito navesti kriterije za određivanje naknade, čini istu odredbu nepoštenu i time ništetnu. Zaključno, za napomenuti je kako se između tužitelja i tuženika vodio sudski spor radi isplate iznosa na ime ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a koji spor se vodio pred Općinskim sudom u Rijeci, stalna služba u Opatiji pod poslovnim brojem: P – 1058/2019, a koji je okončan pravomoćnom Presudom kojom je naloženo tuženiku da tužitelju isplati iznos od 10.777,73 kuna (1.430,45 EUR) na ime ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi te iznos od 44.167,04 kn (5.861,97 EUR) na ime valutne klauzule zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Navedena presuda potvrđena je presudom Županijskog suda u Šibeniku pod posl.br. GŽ – 1006/2021 dana 5. travnja 2022. godine. Konkretno, u sudskom postupku je radi utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva, odnosno iznosa preplate na ime gore navedenih ništetnih odredbi, provedeno financijsko vještačenje. U Nalazu i mišljenju stalnog sudskog vještaka Darinke Cimer od 07. siječnja 2020. godine utvrđeno je na numeriranoj stranici 1. kako je na dan isplate kredita – dana 12. listopada 2007. godine, tečaj CHF iznosio: 4,374581. Slijedom činjenice kako je između tužitelja i tuženika već donesena pravomoćna presuda u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi koja se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, a vezano za sklopljeni ugovor o kreditu koji je obuhvaćen polaznom tužbom, te uvažavajući činjenicu kako je sproveden dokaz financijskog vještačenja u kojem Nalazu i mišljenju su utvrđeni iznosi preplate, na način da je utvrđeno da je tečaj CHF na dan isplate kredita iznosio 4,374581, to je tužitelj izračunao iznos koji mu je tuženik naplatio na ime ulazne naknade. Naime, modus operandi na koji način je tuženik izračunao ulaznu naknadu je da je od ukupnog iznosa kredita koji je isplaćen na dan 12. listopada 2007. godine, dakle 117.109,06 kuna (što je utvrđeno u naprijed navedenom Nalazu i mišljenju) obračunao postotak od 3,30 %, slijedom čega dolazimo do iznosa od 3.864,61 kuna, odnosno 512,92 EURA preračunavajući po fiksnom tečaju. Također, tuženik je redovito naplaćivao, tako i tužitelju, i trošak upisnika u iznosu od 350,00 HRK,

odnosno 46,45 EUR preračunavajući po fiksnom tečaju za Euro. Također je riječ o nepoštenoj ugovornoj odredbi koju je tuženik unaprijed formulirao, i nametnuo u članku 3. Ugovora, na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, pa tako niti na spornu odredbu kojom se tužitelj, kao korisnik kredita obvezao tuženiku platiti naknadu odnosno nametnuti trošak. Predlaže da sud prihvati tužbu i tužbeni zahtjev, te potražuje parniči trošak.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 27.09.2007. zaključili Ugovor o kreditu broj 628-50-4429509 (dalje u tekstu: Ugovor) kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti CHF 26.770,35, a da je ugovorena redovna kamata 5,49 % godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. Tuženik ističe da je Ugovor sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je lex specialis i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom.

U odnosu na navode tužitelja da je odredba koje se odnosi na jednokratnu ulaznu naknadu ništetna. U čl. 3. predmetnog Ugovora ugovoreno je: „Čl. 3. NAKNADA - Naknada za obradu kredita: 3,30 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“. Odredba čl. 3. predmetnog ugovora je jasna, lako uočljiva i razumljiva! Pravnu osnovu za naplatu predmetne naknade predstavljaju upravo odredba čl. 3. Ugovora o kreditu i opći akti tuženika, a tužitelju ne samo da je pojašnjena sporna odredba Ugovora, već je isti razumijevanje i prihvrat potvrdio javnom bilježniku kao povjereniku suda prilikom solemnizacije Ugovora. Tuženik ističe kako nikada nije zaprimio prigovor tužitelja u pogledu ugovorene odnosno naplaćene naknade. Tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena odredba nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika. Prije zaključenja ugovora, tuženik je objasnio svaku odredbu ugovora tužitelju, a obzirom tužitelj nije prigovarao odredbama, stranke su zaključile ugovor. Tuženik ističe prigovor zastare. Sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima: „Tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.“ Obzirom da je tužitelj podnio tužbu 30.07.2024. razvidno je da je tražbina zastarjela. Nesporno je da je tužitelj slobodnom voljom sklopio predmetni Ugovor o kreditu, te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima. Nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (čl.81. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03): da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Obzirom da je tužitelj, nakon što mu je objašnjena svaka odredba Ugovora o kreditu, isti potpisao razvidno je da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Slijedom svega navedenog, vidljivo je da je tužbeni zahtjev očito neosnovan. Tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka s pripadajućim

zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Proveden je dokazni postupak uvidom u Ugovor o kreditu od 27.09.2007. (list 12 do 16 spisa), u knjigovodstvenu karticu kredita (list 18-24 spisa), u Nalaz i mišljenje vještaka Darinke Cimera dipl. oec. od 7.1.2020. u ovosudnom predmetu P-1058/19 (list 25- 33 spisa), u Presudu ovoga suda u predmetu posl. br. P-1058/2019-31 od 13. srpnja 2021. (list 35-60 spisa) Presudu Županijskog suda u Šibeniku posl. br- GŽ-1006/2021-3 (list 61-64 spisa), Potvrdu tuženika od 3.4.2026. (list 164 spisa), te je saslušana tužiteljica (list 166-167 spisa).

4. Tužitelj se tijekom postupka očitovao podneskom od 14. siječnja 2025. na odgovor na tužbu te ga osporava u cijelosti . Na ročištu održanom dana 9. ožujka 2026. tuženik ističe da osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, također ističe kako nije ništetna odredba koja se odnosi na trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela jer se radi o naknadi za odgovarajući upis u upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika na pokretnim stvarima i pravima koji se vodi kod službe upisa pri FINI te je ta naknada propisana Pravilnikom objavljenim na stranicama FINE. Dakle, radi se o naknadi koja je određena podzakonskim aktom Pravilnikom donesenim temeljem Zakona o upisniku sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika na pokretnim stvarima i pravima, te da tuženik nije ni na koji način uzrokovao bilo kakvu neravnotežu glede naknade koja je na takav način propisana niti odredbe o takvim naknadama mogu biti ništetne. U podnesku od 8. travnja 2026 tuženik navodi da čl. 3. Ugovora o kreditu kojim je ugovorena obveza tužitelja da plati trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela treba povezati s čl. 9. Ugovora o kreditu kojim je ugovorena obveza tužitelja podmiriti (...) "sve druge troškove vezane za provedbu i povrat sredstava osiguranja", a isto tako i s čl. 8. Ugovora o kreditu kojim je ugovoren prijenos prava vlasništva na osobnom vozilu radi osiguranja naplate tražbine iz Ugovora o kreditu u korist tuženika na način da tuženik ishodi upis prijenosa prava vlasništva na osobnom vozilu na svoje ime u Upisniku sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika na pokretnim stvarima i pravima koji se vodi kod Službe upisa pri Financijskoj agenciji, uz zabilježbu da je prijenos prava vlasništva obavljen radi osiguranja svih novčanih tražbina tuženika iz Ugovora o kreditu. Ugovorne odredbe kojima je ugovoreno da tužitelj snosi troškove upisa fiducijarnog vlasništva u korist tuženika na osobnom vozilu da nisu nejasne niti nerazumljive s obzirom da je u kontekstu ugovorene mjere osiguranja (kojoj je jasno ugovorena svrha i koja se zasniva upisom) jasno navedeno da troškove njezine provedbe snosi tužitelj. Kada da se isto poveže s činjenicom da je tuženik imao stvarni trošak upisa fiducijarnog vlasništva na osobnom vozilu i zabilježbe zabrane otuđenja i opterećenja kao predlagatelj upisa temeljem čl. 10. Zakona o Upisniku sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika na pokretnim stvarima i pravima („Narodne novine“ br. 121/05.) i čl. 4. st. 1. Pravilnika o naknadama za upise u Upisnik („Narodne novine“ br. 71/06), to je u konkretnom slučaju kada je dokazana svrha i visina troška koji je tužitelj platilo pogrešno zaključivati da je čl. 3. Ugovora o kreditu u tom dijelu ugovorene obveze stvorio neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja, odnosno da je nepoštena ugovorna odredba. Ovakva ugovorna odredba da je jasna i razumljiva, njena visina nije mogla ostati nepoznata tužitelju, jer je provjerom kod javnog bilježnika mogao saznati visinu, a visina ne ovisi o tuženiku. Prema tome, takva odredba nije nepoštena, slijedom toga ni ništetna, niti je

uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja. Na ročištu održanom dana 4. svibnja 2026. tuženik je izjavio da ne osporava visinu tražbine, a tužiteljica osporava navode tuženika koji su u protivnosti s njezinim navodima.

5. U ovom je postupku nesporno da su parnične stranke sklopile Ugovor o kreditu dana 27. rujna 2007., kao i da je odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu bila ugovorena naplata jednokratne naknade od 3,30% od iznosa kredita kao i troška upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela. Prema dostavljenoj Potvrdi tuženika naknada je plaćena tuženiku u visini od 512,92 Eur (3.864,60 kn) 12.10.2007. Eur , te je plaćen i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela u visini 46,45 Eur (350,00 kn) dana 12.10.2007.

6. Sporno je da li je naprijed navedena odredba Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada i naplata troška upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela ništetna, te da li tužiteljica ima pravo na povrat iznosa koji je naplaćen na temelju odredbe o naknadi i trošku prijenosa prava vlasništva, da li je potraživanje u zastari.

7. Primjenom odredbe članka 8. ZPP-a , sud je prema svom uvjerenju, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog provedenog postupka, usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice.

8. Iz priloženog Ugovora o kreditu razvidno je da je člankom 3 Ugovora pod naslovom Naknada ugovoreno da se prilikom prvog korištenja kredita naplaćuje 3,30% od iznosa kredita, jednokratno i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela.

9. Ocjena je ovog suda da je u ovom postupku odlučno da li se o spornoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, da li je bila jasna i uočljiva ili unaprijed formulirana od strane banke, da li je korisnik kredita kao potrošač na nju imao utjecaja i da li je protivna načelu savjesnosti i poštenja odnosno da li uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

10. Iz iskaza tužiteljice, a kojeg ovaj sud prihvaća i cijeni iskrenim, proizlazi da je kupovala novo vozilo u auto kući „Afro“, dala da je unutra svoje staro vozilo i kupila novo. U to vrijeme bila je zaposlena u KBC i bilo joj je bitno koliko je visok anuitet kredita koji može platiti. Iz auto kuće su je poslali kod tuženika, u toj banci nije se moglo uzeti kredit u drugoj valuti za kupnju vozila nego samo kredit koji je bio vezan za valutu CHF. U to vrijeme to je bio povoljan kredit i njoj su prvi anuiteti bili oko 1.400,00 kn. Njoj je bilo bitno da to može platiti od svoje plaće, a kasnije su toliko narasli da su bili gotovo 2.500,00 kn. U to vrijeme je bila i na porodičnom pa je imala manje prihode, pomagali su joj roditelji financijski. U banci su bili pripremljeni svi uvjeti ugovora o kreditu, nije ništa mogla pregovarati, nije joj ništa pojašnjeno vezano za naknade koje je bila dužna platiti i koliko se sjeća one su se odmah platile iz iznosa kredita. Platila je i trošak javnog bilježnika. Sjeća se da su je svaki mjesec iz banke zvali onoga dana kad je trebala platiti anuitet već u 07:00 ujutro kada se dogodilo da bi zakasnila sa plaćanjem nekog anuiteta. Ne sjeća se da joj je bankarica bilo što spominjala o trošku prijenosa prava vlasništva na vozilu i da je bilo

što mogla o tome pregovarati. Vozilo koje je kupila je bilo u vlasništvu banke, a tek kasnije ga je mogla prepisati na sebe, to joj je bilo naplaćeno odmah kada je zaključila ugovor. U banku je dostavila svu dokumentaciju koja joj je bila potrebna da bi se odobrio kredit. Pročitala je ugovor o kreditu, a sada se ne može sjetiti što je razmišljala kad je vidjela da je dužna platiti i naknade, bila je laik i shvatila je koliko je mogla shvatiti obzirom na svoje tadašnje zanimanje medicinske sestre.

11. Sukladno odredbi čl.81.st.1.Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 i 46/07, dalje u tekstu: ZZZP),koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, st. 2 istoga članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

12. Iz cjelokupnog provedenog dokaznog postupka proizlazi da tuženik sa tužiteljicom prilikom sklapanja predmetnog ugovora nije pregovarao oko odredbe o plaćanju naknade i troška upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela jer je u pitanju odredba koju je tuženik unaprijed formulirao u Ugovor o kreditu pa tužiteljica nije imala mogućnost utjecaja na sadržaj navedene odredbe Ugovora. To proizlazi iz samog Ugovora o kreditu i iz iskaza tužiteljice, a tuženik u ovom postupku nije na pravno relevantan način dokazao da se ne bi radilo o unaprijed formuliranom, standardnom ugovoru i nije dokazao da je tužitelj mogao utjecati na njegov sadržaj.

13. Prema odredbi čl.3 st.1 Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl.5 iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

14. Navedena odredba iz čl. 3. predmetnog ugovora u kojoj je samo navedeno da se prilikom prvog korištenja kredita naplaćuje jednokratno 3,30% od iznosa kredita i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela nije sročena jasno i razumljivo i o njoj se nisu vodili pojedinačni pregovori. Tužiteljica kao potrošač nije bila u mogućnosti pregovarati sa tuženikom u svezi naknade i troška, pa je sud stajališta da je navedena odredba ugovora ništetna. Tužiteljici je kao potrošaču trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti navedenu odredbu, što sve tuženik nije učinio, a sve kako bi tužiteljica mogla objektivno predvidjeti da li je to za nju tegobno iz nekog razloga i koje su posljedice koje proizlaze iz takve odredbe.

15. Tužiteljica je bila informirana u samom ugovoru o obvezi plaćanja predmetne naknade, ali nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade, koje usluge i koji troškovi i u kojoj visini ulaze u tu naknadu. Tužiteljica također nije imala saznanja o visini troška prijenosa prava vlasništva. Već i iz samog obrazloženja tuženika tijekom postupka je jasno da je odredba nejasna, tuženik se poziva na podzakonski akt, daje opširno objašnjenje, spominje osiguranje kredita, a odredba

izričito navodi trošak upisa vlasništva. Može se zaključiti da je njegovo objašnjenje odredbe dijelom proturječno sadržaju sporne odredbe koja se u ugovoru ne povezuje sa drugim člancima na koje se poziva tuženik. Dakle, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, a tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti za pregovaranje oko sporne odredbe, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Istovjetni stav u vezi sa ulaznim naknadama zauzeo i Vrhovni sud RH u svojim odlukama (Rev-673/2023 od 13. veljače 2024.).

15.1. Sama činjenica da je naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita i da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, ukazuje da tako ugovorenom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita, jer da su spornom naknadom plaćeni zaista stvarni troškovi, tada bi ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita, jer troškovi nisu uvjetovani visinom odobrenog iznosa.

16. Slijedom navedenog, sud je zaključio kako se zaista radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužitelja, obzirom da sukladno odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 – dalje ZOO-a) poštujući načelo savjesnosti i poštenja svi sudionici obveznih odnosa su dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana.

17. Dodatno se pojašnjava da je nepoštena ugovorna odredba ona odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Takva odredba je unaprijed formulirana od strane trgovca, potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, nije jasno i razumljivo napisana, te nije lako uočljiva. Nepoštena odredba je ništetna, a njezina ništetnost ne povlači ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez nje. Učinci utvrđenja ništetnosti idu unatrag od trenutka sklapanja ugovora, smatra se da takva odredba nikad nije bila ugovorena, a potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa.

18. Budući je otpala pravna osnova po kojoj je tuženik od tužitelja primio navedeni iznos, to je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju navedeni iznos sa zateznim kamatama tekućim od stjecanja iznosa, tj. od sljedećeg dana plaćanja naknade do isplate sukladno članku 1115., te članku 29. ZOO-a.

19. Prigovor zastare istaknut po tuženiku ne nalazi se osnovanim. Zastara za potraživanje naknade i troška upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu počinje teći od pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnom navedena odredba Ugovora o kreditu, a koja ocjena je podudarna sa shvaćanjem Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (Izvod iz Zapisnika broj Su-IV—47/2020 od 30. siječnja 2020., objedinjeno Zapisnikom broj Su.-Iv-33/2022 od 31. siječnja 2022., iskazano u odluci Vrhovnog suda RH broj Rev-1238/2022 od 11. siječnja 2024.)

20. Odluka o troškovima donijeta je pozivom na odredbu članka 154. stavak 1. ZPP-a. Tužiteljica je vrijednost predmeta spora označila sa iznosom od 1.500,00 eur očito zbrajajući deklaratorni i kondemnatorni zahtjev. Deklaratorni tužbeni zahtjev je bio

potreban za odlučivanje o kondemnatornom tužbenom zahtjevu obzirom da u konkretnom slučaju riječ je o ugovornoj odredbi čija ništetnost nije već ranije bila utvrđena u kolektivnom sporu radi zaštite interesa i prava potrošača. O deklaratornom zahtjevu se i više raspravljalo, a kondemnatorni, tj. visina zahtjeva je bila nesporna, pa se zbog osnovanosti i provodio dokaz saslušanjem tužiteljice. Deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti može i samostalno egzistirati, pa bi priznavanjem troška prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva bilo povrijeđeno pravo tužiteljica na pristup sudu zajamčeno čl. 6 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine-Međunarodni ugovori broj 18/97,6/99-pročišćeni tekst, 8/99-ispr.,14/02 i 1/06: dalje: Konvencija). Trošak se odnosi na trošak zastupanja tužitelja prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 138/23.). Tužiteljici je priznat slijedeći trošak: za sastav tužbe 200,00 Eur (Tbr.7.1.), sastav podneska od 14.1. 2025. 200,00 Eur (Tbr.8.1.), za pristup ročištu 4.5. 2026. 200,00 Eur, pristup ročištu 9.3.2026. 200,00 Eur (Tbr.9.1.), sve uvećano za PDV od 200,00 Eur. Tužiteljica ima i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 26,55 Eur i presudu u iznosu od 53,09 Eur. Dakle, ukupan osnovani trošak je 1.079,64 Eur. Trošak podneska od 25.09.2024. nije bio nužan za postupak, pa je sa zahtjevom za nadoknadu nagrade za isti odbijena. Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 151 st. 3 ZPP-a.

U Opatiji 27. svibnja 2026.

S u d a c
Adriana Puž

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu.

Žalba se podnosi pismeno putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dna:

Pun. tužitelja, uz rješenje o plaćanju sudske pristojbe za presudu u iznosu od 53,09 Eur

Pun. tuženika

Po pravomoćnosti sudske pristojbe na odgovor na tužbu

Broj zapisa: **9-30887-e578a**

Kontrolni broj: **05af2-77108-3976a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.